

ΕΤΟΣ 54ον

29 Ὀκτωβρίου 2006

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 44 (2787)

ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

«ἡ παῖς, ἐγείρου»

Ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή διηγείται δύο θαύματα τοῦ Χριστοῦ: τή θεραπεία τῆς αἰμορροούσας γυναίκα καί τήν ἀνάσταση ἐνός κοριτσιοῦ. Ἐάν μέ τό πρῶτο θαῦμα ὁ Χριστός ἐμφανίζεται ὡς κύριος τῆς ζωῆς, μέ τό δεύτερο ἀποδεικνύεται κύριος τοῦ θανάτου.

Ὁ φόβος μπροστά στό τρομακτικό γεγονός τοῦ θανάτου μᾶς εἶναι γνωστός ἀπό τήν καθημερινή ἐμπειρία. Βλέποντας ὁ ἄνθρωπος ὅτι ὁ θάνατος βάζει τέλος σέ ὅλα τά ὄνειρα καί τίς προσδοκίες του καταλαμβάνεται ἀπό τρόμο καί ἀγωνία. Ὁ φόβος ὅμως αὐτός ἐκμηδενίζεται μέ τήν προοπτική τῆς ἀνάστασης.

Ἡ πίστη σέ κάποιο εἶδος ἐπιβίωσης μετά τόν θάνατο ἦταν διάχυτη στόν προχριστιανικό καί τόν ἐξωχριστιανικό κόσμο. Τό καινούργιο πού προβάλλει ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἡ γενική καί ἀόριστη αὐτή πίστη. Ὁ Θεός, πού δημιούργησε τόν ἄνθρωπο, εἶναι σέ θέση καί νά τόν ἀναστήσει ἀπό τόν ἀφανισμό στόν ὁποῖο ὁδηγεῖται μέ τή φθορά καί τόν θάνατο.

Πέρασμα ἀπό τόν θάνατο

Ἡ ἀνάσταση στήν Ἐκκλησία δέν ὑπάρχει μόνο ὡς προσδοκία, ἀλλῆ καί ὡς βιωματική ἐμπειρία πού θεμελιώνεται στό μυστήριο τοῦ σταυροῦ. Ὁ Χριστός μέ τόν θάνατό του νίκησε τόν θάνατο καί μέ τήν ἀνάστασή του χάρισε στόν ἄνθρωπο τήν αἰώνια ζωή. Μέ τόν τρόπο αὐτό ἀποκτᾶ ὁ ἄνθρωπος τή δυνατότητα νά ἔρθει σέ κοινωνία μέ τόν Θεό καί νά βρεῖ τήν ἀληθινή ζωή.

Ἡ ὑπακοή τοῦ πιστοῦ στήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ μέχρι θανάτου ὁδηγεῖ στή νίκη ἐναντίον τοῦ θανάτου. Ὅπως ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ ἀρχίζει μέ τόν σταυρό, ὅπου συντρίβονται οἱ δυνάμεις τοῦ σκότους, ἔτσι καί ἡ δόξα τοῦ πιστοῦ ἀρχίζει μέ τή θεληματική ἀποδοχή τοῦ θανάτου γιά τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ τή-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η' 41-56)

Ἡ πίστιν προϋπόθεσιν τῆς συναντήσεώς μας μέ τό Χριστό

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καί αὐτός ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καί πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, παρεκάλει αὐτόν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ· ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ, ὡς ἐτῶν δώδεκα, καί αὕτη ἀπέθνησεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτόν, οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καί γυνή οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἥτις, ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον, οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν, ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καί παραχρήμα ἔσθη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καί εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἀρνούμενων δὲ πάντων, εἶπεν ὁ Πέτρος καί οἱ σὺν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσίν σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις, Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἦψατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνων δύναμιν ἐξεληθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε, καί προσεσοῦσα αὐτῷ, δι' ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ, ἀπήγγειλεν αὐτῷ, ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρήμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἐπι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχιγραμματέως, λέγων αὐτῷ· Ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν Διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ, λέγων· Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα, εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον, καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα. Ἐκλαίον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας, καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἐφώνησε, λέγων· **Ἡ παῖς, ἐγείρου.** Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρήμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς, μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

ρησιν τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ εἶναι πορεία ἀπὸ τὸν θάνατον πρὸς τὴν ζωὴν.

Ἐμπειρία τῆς ἀναστάσεως

Ἡ μετάβασις ἀπὸ τὸν θάνατον εἰς τὴν ζωὴν εἶναι πρωτίστως πνευματικὸν γεγονός, ὅπως ἀλλήλωσε καὶ ἡ μετάβασις ἀπὸ τῆς ζωῆς εἰς τὸν θάνατον. Ἡ βίωσις τῆς ἐν Χριστῷ ἀναστάσεως ἐπιβεβαιώνεται στό ἐπίπεδον τῆς κοινωνικῆς ζωῆς μέ τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀδελφούς. Οἱ ἄλλοι εἶναι ἡ ἀνάστασις μας καὶ ἐμεῖς ἡ ἀνάστασις τῶν ἄλλων.

Δέν εἶναι δυνατόν νά βρεθῆ νόημα εἰς τὴν ζωὴν χωρὶς πίστιν εἰς τὴν ἀνάστασιν. Καὶ δέν εἶναι δυνατόν νά νικηθῆ ὁ φόβος τοῦ θανάτου χωρὶς τὴν ἐμπειρίαν τῆς ἀναστάσεως. Ἡ πρόγευσις τῆς ἀναστάσεως στηρίζει τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν ἠσυχίαν, ἐνισχύει τοὺς ἀσκητὲς εἰς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας καὶ ἐνθαρρύνει τοὺς ὁμοιογενεῖς καὶ τοὺς μάρτυρες εἰς τὴν ἀντιτάξιν.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, πλησίασε τὸν Ἰησοῦ κάποιος ἄνθρωπος, ὀνομαζόμενος Ἰάειρος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχισυνάγωγος, καὶ ἔπασσε εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ σπίτι του, διότι εἶχε μιά μοναχοκόρη, ἡλικίας περίπου δώδεκα ἐτῶν, πού ἦτο ἐτοιμοθάνατη. Ἐνῶ δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐπήγαινε, ὁ κόσμος τὸν συνέθλιβε. Κάποια γυναῖκα, πού ἔπασσε ἀπὸ αἱμορραγίαν δώδεκα χρόνια καὶ εἶχε ἐξοδέψει ὅλην τὴν περιουσίαν της σὲ γιατροὺς καὶ δὲν μπόρεσε νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ κανένα, ἤλθε κοντά του ἀπὸ πίσω, ἄγγιξε τὴν ἄκρη τοῦ ἐνδύματός του καὶ ἀμέσως ἐσταμάτησε ἡ αἱμορραγία της. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε, «Ποιὸς μὲ ἄγγιξε;». Ἐπειδὴ δὲ ὅλοι τὸ ἤρνούντο, εἶπε ὁ Πέτρος καὶ ὅσοι ἦσαν μαζί του: «Διδάσκαλε, ὁ κόσμος σέ ἔχει περικυκλωμένον καὶ σέ συνθλίβει καὶ σύ λές, “Ποιὸς μὲ ἄγγιξε;”». Ὁ Ἰησοῦς ὁμως εἶπε, «Κάποιος μὲ ἄγγιξε, διότι αἰσθάνθηκα ὅτι ἐβγήκε δύναμις ἀπὸ ἐμένα». Ὅταν εἶδε ἡ γυναῖκα ὅτι δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν, ἤλθε μὲ τρόμον, ἔπασσε στὰ πόδια του, καὶ τοῦ εἶπε μπροστά σ’ ὅλον τὸν κόσμο τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν τὸν ἄγγιξε καὶ πῶς ἀμέσως ἐθεραπεύθηκε. Αὐτὸς δὲ τῆς εἶπε, «Ἐχε θάρρος, κόρη μου, ἡ πίστις σου σέ ἔσωσε, πήγαινε εἰς εἰρήνην». Ἐνῶ ἀκόμη μιλοῦσε, ἔρχεται κάποιος ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀρχισυναγώγου καὶ τοῦ λέγει, «Ἡ θυγατέρα σου πέθανε, μὴν ἐνοχλῆς πλέον τὸν διδάσκαλον». Ὁ δὲ Ἰησοῦς, ὅταν τὸ ἄκουσε, τοῦ εἶπε, «Μὴ φοβᾶσαι· μόνον πίστευε καὶ θά γίνῃ καλά». Ὅταν ἔφθασε εἰς τὸ σπίτι, δὲν ἐπέτρεψε σὲ κανένα νὰ μῆν μαζί του, παρά εἰς τὸν Πέτρον, τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ εἰς τὸν πατέρα τοῦ κοριτικοῦ καὶ εἰς τὴν μητέρα. Ἐκλαιγαν δὲ ὅλοι καὶ τὴν θρηνολογοῦσαν. Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Μὴν κλαῖτε· δὲν ἐπέθανε ἀλλὰ κοιμᾶται». Καὶ τὸν εἰρωνεύοντο, διότι ἤξεραν ὅτι εἶχε πεθάνει. Ἄλλ’ αὐτὸς ἀφοῦ ἔβγαλε ὅλους ἔξω, ἔπασσε τὸ χερί της καὶ ἐφώνησε, «**Κορίτσι, σὴκω ἐπάνω**». Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμά της, ἐσηκώθη ἀμέσως, καὶ ὁ Ἰησοῦς διέταξε νὰ τῆς δώσουν νὰ φάγῃ. Οἱ γονεῖς της ἐξεπλάγησαν, αὐτὸς δὲ τοὺς παρήγγειλε νὰ μὴ ποῦν σὲ κανένα τί συνέβη.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήτων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληθιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ὁποία βάδιζαν οἱ μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας στὸν θάνατο γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀπειλή τοῦ θανάτου ἀξιοποιεῖται ἀπὸ τὸν πιστό ὡς ἀφορμὴ, γιὰ νὰ στερεωθεῖ περισσότερο στὴν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως (Β΄ Κορ. 1,9). Ὁ ἄνθρωπος ἀποθέτει τὴ ζωὴ του στὸν Θεό, πού ὡς κύριος τοῦ θανάτου νικᾷ τὸν θάνατο καὶ χαρίζει τὴν ἀνάστασιν.

Ἄνασάσιμο φρόνημα

Ἐτσι ἡ αἰώνια ζωὴ δὲν εἶναι ἀφρημένη. Αἰώνια ζωὴ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Αὐτὸς ὡς πρωτότοκος τῶν νεκρῶν προσλαμβάνει τὸν ἄνθρωπο στὴ ζωὴ του. Ἡ ἀνάστασις, ὡς γεγονός πού φανερώθηκε στὴν ἱστορία, διανοίγει νέα προοπτικὴ στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ. Ἡ προοπτικὴ αὐτὴ ξεπερνᾷ τὴν ἱστορία καὶ ὁδηγεῖ στὴν

29 Ὀκτωβρίου 2006: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ
Ἀναστασίας ὁσιομάρτυρος τῆς Ρωμαίας († γ΄ αι.), Ἀβραμίου
ὁσίου καὶ Μαρίας τῆς ἀνεψιᾶς αὐτοῦ († 360).
Ἦχος: γ΄ – Ἑωθινόν: Θ΄ – Ἀπόστολος: Γαλ. α΄ 11-19 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ν΄ 41-56.
Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 5 Νοεμβρίου, Ε΄ Λουκά.
Ἀπόστολος: Γαλ. β΄ 16-20 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ις΄ 19-31.

ἀληθινή ζωή καὶ ἐλευθερία. Καὶ ὁ πιστός, πού τοποθετεῖται στὴν προοπτικὴ αὐτή, χρειάζεται νά καθλιεργεῖ ἀνάλογο φρόνημα. Ὡς κοινωνός τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καλεῖται νά στρέφει τὸν νοῦ καὶ τὴ σκέψη του στὸν οὐρανό. Νά ζεῖ μία καινούργια ζωή, ἐλεύθερος ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ θανάτου, μὲ ἀναστάσιμο φρόνημα. Τό φρόνημα αὐτό φανερώνει τὴ νέα πραγματικότητα πού ἔφερε ὁ Χριστός στὴ ζωή μας. Ὁ πιστός μετέχει σὲ αὐτὴν τὴν πραγματικότητα ἀπὸ τὴν παρούσα ζωή ὡς μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ὡς πολίτης τῆς νέας κτίσεως τοῦ Θεοῦ.

Ἄρχιμ. Γ. Χ.

Ο «ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ» ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Σήμερα βλέπει κανένας πὸ πολύ ἀπὸ ἄλλον καιρό, τὸν ἄνθρωπο νά ἔναι ταραγμένος, ἀναστατωμένος. Ποτέ δέν φοβότανε τόσο πολύ ὁ ἄνθρωπος τὴ φτώχεια, τὴν ἀρρώστια καὶ τὸ θάνατο, ὅσο τὰ φοβᾶται τώρα, πού δέν φοβᾶται τὸ Θεό.

Φώτης Κόντογλου

Ἀκοῦστε τὸ ΝΕΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Γιὰ περισσότερες Πληροφορίες: 210 72 98 222

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροσταεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καὶ ὁμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στὸ Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm